

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΠΑΙΔΙ

“Όλοι τὸ βλέπουν καὶ τ’ ἀποκαλοῦν κακὸ παιδί.

Ὁ πατέρας του δὲν τὸ βλέπει, δὲν θέλει πειὰ νὰ τὸ βλέπει καὶ τὸ μοιρολογᾷ—τὸ κακὸ, τὸ καταραμένο παιδί.

Τ’ ἀδέρφια του τὸ βλέπουν, δὲν τοῦ μιλοῦν, τὸ ἐμπαΐζουν, τὸ περιγελοῦν καὶ τὸ περιφρονοῦν μὲ κρυφὴ ζήλεια.

Τὸ κακὸ παιδί ζεῖ καὶ πάσχει. Ἡ κακία του τὸ πλημμύρισε ζωὴ καὶ τυραννία.

Ποτὲ δὲν ἐκύτταξε, ποτὲ δὲν ἐζήλεψε, ποτὲ δὲν ἐσυκοφάντησε.

Ὁλόρθο, ἀτόφιο, συλλογισμένο, τὰ μικρὰ μπράτσα τεντωμένα, σμίγουν σὲ γωνία ποῦ καταφεύγει τὸ βλέμμα τῆς πικρῆς σιωπῆς.

Ὁλοι ἔχουν μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας, μιὰ ὀργὴ δείχνουν γιὰ τὸ παιδί ποῦ σιωπᾷ κι’ ὅλοι ταράζουν τὸν ἀέρα μὲ ἀναίσθητες δηλώσεις :

— Εἶναι τὸ κακὸ παιδί.

Γύρω του φουντώνει ἡ ἀγανάκτησις κι’ ἀποζητεῖ νὰ τὸ πνίξη. Φτάνει στὸν κύκλο τῆς πνοῆς του καὶ ἡ ὀργὴ σουρῶνεται καὶ πέφτει καὶ ἀπὸ τὰ χαμηλὰ μουρμουρίζει — πάντα μιὰ μουρμούρα δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Καὶ εἶναι ὅλοι τους καλοὶ, πονόψυχοι κι’ ἐλεητικοὶ κι’ ἀλήθεια, εἶναι ἡ καλωσύνη ποῦ τρέφει τὴ φτώχεια τους, τὴ μικρὴ τους ἀνησυχία.

— Θάνατος νὰ πέσῃ στὸ κακὸ παιδί ! γνωματεύουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποῦ λυποῦνται, τί ;

Τὸ κακὸ παιδί, ἀκαμπτο, ἀναπόφρευτο, μοιραῖο, μαρτυρικὰ σιωπᾷ κι’ ὅταν ἀκούει, κι’ ὅταν στοχάζεται. Δὲν ἐννοεῖ, δὲν ἐξηγεῖ.

Ἐποφέρει.

Αὐτὸ ὑποφέρει.

Μέσα του ἡ τυραννία, μέσα του ἡ κατάρα, μέσα του ἡ ζωὴ. Αἰσθάνεται τὴ μεγάλη ἀρρώστια : τὴ δίψα, τὴ θέλησι. Εἶναι τόσο δυστυχισμένο. Δὲν ἔχει πατέρα, ἀδέρφια, γνωρίμους. Εἶναι μόνο, ξένο, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς φίλο, μιὰ καρδιά ποῦ τὴν τυραννεῖ τὸ ἀνείπωτο μυστικόν. Κανένα μάτι φιλικόν, κανέν’ αὐτὶ ποῦ ν’ ἀκούσῃ τὴ σιωπὴν του. Γιατρίαν καμμία. Ὅσω ζεῖ, ἡ ἀρρώστια μέσα του καὶ μαζὴν του. Ἡ κακία. Μαγεμμένο ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴν κακία, παλαίει νὰ γίνῃ ὁ δαμαστίης της.

Αὐτὸ ζεῖ, αὐτὸ ὑποφέρει.

Κι’ ἔτσι, ὡς ζεῖ τὸ κακὸ παιδί, εἶναι ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν καταρα-

μένων αὐτῆς τῆς γῆς, ποῦ ἦλθαν ἀπὸ τῆ φύσι, χωρὶς ἀκόμη ναῦρου
μιά πατρίδα, χωρὶς πατέρα, χωρὶς ἀδέρφια.

Ἡ κακία του εἶναι ἢ κατὰ τῶν ἀπελπισμένων ποῦ τοὺς
ἐσφράγισεν ἢ μοῖρα— νὰ ζοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν.

Ἄν πάσχει κανεὶς, εἶν' ἐκεῖνος ποῦ ζεῖ.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Εἶσαι ξένος, λιγνός, ξανθός καὶ στὴ μέθη σου μόνος, στὴ
μοναξιά σου ξεχασμένος, βυθισμένος στὰ ἐνδόμυχά σου, ἐκεῖ φω-
ληάζει ἡ ἐγκατάλειψις.

Πέρασες κι' εἶδες, ἡ τόλμη σου ἐκράτνε τὸ πόδι, ἡ νίκη ξά-
νοιξε τὸ βλέμμα, ἡ ψυχὴ σου ρούφηξε τὴ λάμψη, τὸ αἷμα σου
γοργὰ πῆρε τὴ φλόγα.

Τὴν ὑπαρξί σου τὴν κατέκλυσε ὄραμα ὀδύνης. Ἡ παλιὰ
ζωὴ σου ἐπνίγη. Κάθε καινούργιο ἦταν ἕνας κίνδυνος καὶ κάθε
λύπη σου σωτηρία.

Ἔτσι περνᾷς σήμερα.

Στὴ μέθη σου ἀποζητᾷς τὴν καταστροφὴ καὶ τὴ λήθη. Καμ-
μιὰ μέθη δὲν θὰ συντρίβη καὶ δὲν θὰ κρούσῃ ἐσένα ποῦ πέρασες
κι' εἶδες. Ἐσένα ποῦ ἐξήσες κι' ἐπιστρέφεις στὰ ἐρεΐτιά σου. Καὶ
ὅ,τι εἶναι ζωὴ σου, εἶναι ἡ δική μου μέθη— νὰ ποιά μυστικὴ ἡδονὴ
ἀφήνεις σὰν περνᾷς αὐτὴ τὴ νύκτα ξένη, ἐγκαταλειμμένη, λιγνέ,
ξανθέ, λησμονημένη.

Περνᾷς σήμερα, μὰ θὰ μείνης γιὰ πάντα καθὼς ἀληθινὴ
μέθη, γιατί σὺ νοιώθεις τί σημαίνει νὰ παραδίδεις τὰ χεῖλη στὸ
βυσινὶ ποτό, μιὰ φορὰ ποῦ βρέθηκες ξένος, μὲ τὴν παλιὰ ζωὴ
πνιγμένη, γνώστης, ἔργο τελειωμένο, ποῦ τὸ ἐλάττωμά του εἶναι ἡ
τελειότητά του.

Θὰ μείνης γιὰ πάντα, γιατί κι' ἂν περνᾷς γιὰ τὸν ἑαυτό σου,
ὅμως γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ σου εἶναι ἡ μέθη ποῦ δὲν ἐξήσαμεν, τὰ χεῖλη
μας δὲν θὰ μιλήσουν ποτὲ γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, οἱ στάλες τῆς
δὲν ἀγγίξαν τίς ἐπιθυμίες μας.

Εἶσαι ὁ καιρὸς ποῦ τὸν περνοῦμε σὰν ἴσκιοι. Ἐμεῖς δὲν ἐμείνα-
μεν ἔρημοι, ἡ μοναξιά μας δὲν εἶναι γνώσις καὶ ἡ τραγικότης μας
δὲν ζεῖ.

Εἶναι λύπη. Τώρα περνᾷς. Ποιὸς ξέρει πότε πειά! Ποτέ.

Ἔτσι χίλια, ὅλα τὰ χίλια ἐκεῖνα ποῦ ἔρχονται, περνοῦν καὶ
δὲν τὰ ζοῦμε, μᾶς μένει ἡ λύπη ὅτι δὲν τὰ προφθάσαμε.

Ὅλα τὰ χίλια ἐκεῖνα ποῦ τὰ περιμένομε καιροὺς καὶ δὲν μαν-
τεύουμε πότε περνοῦν καὶ σὰν φεύγουν, ἀφήνουν τὸ βαθὺ καημὸ
πῶς ἡ μεγάλῃ μέθη τῆς περιπέτειας δὲν ἦταν δική μας μοῖρα.

α.